

IMPACT

Mijn leven, het leven van mij onze dochter en mijn gezin, kort gezecht ons leven. Hoe dat op die ene dag, woensdag 4 oktober 2023 van het ene op het ander moment, compleet anders werd. Hoe ik van een vrouw, die alles zelf deed. Een vrouw werd die van veel mensen afhankelijk werd. Hoe ik moest leren omgaan met de nieuwe mij. Hoe ik tegen een compleet andere wereld aanliep. Hoe ik vocht om mezelf niet helemaal te verliezen. Hoe ik mijn best deed weer van mezelf en mijn omgeving te gaan houden.

De IMPACT van een ongeluk.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur.

Zet je helm op, Daar gaan we.

VOORWOORD

Impact, Hier vertel ik mijn verhaal. Nee dat is niet eerlijk.
Hier vertel ik het verhaal van mijn dochter, Danielle en
mij. Het verhaal van mijn gezin.

Hier vertel ik hoe je leven van de ene op de ander dag.
Sterker nog van de ene op de ander minuut compleet
anders kan zijn. In puin kan liggen. En het nooit meer
wordt zoals het was.

Hoe we geworsteld hebben. Hoe we nooit opgegeven
hebben, en dat ook nooit zullen doen.

Ik vertel hoe trots ik ben op mijn gezin. Mijn man,
Danielle, Bart, Ivan Sam, Rachel en Naomi. Hoe trots ik
op jullie ben en hoeveel ik van jullie hou.

HOOFDSTUKKEN

Woensdag 4 Oktober	13
5 Oktober.....	33
Danielle.....	44
Bart.....	48
6 Oktober.....	53
Mijn vader.....	57
7 Oktober.....	59
8 Oktober.....	63
9 Oktober	68
10 Oktober.....	73
Naar huis.....	80
Tonny.....	84
De eerste dagen thuis.....	90
November.....	97
December.....	109
Kerst.....	113
Oudjaar.....	115

Januari	118
Februari.....	122
Maart.....	130
April.....	134
Mei.....	140
Juni.....	157
Juli.....	171
Mijn Moeder.....	191
Augustus	192
September.....	200
Oktober.....	204
We zijn er nog we geven niet op	205
Dank.....	207
Wie zijn wij.....	209

WOENSDAG 4 OKTOBER

Het beloofd een heerlijke dag te worden.

We hebben s 'morgens nog heerlijk buiten onder de aanbouw met kennissen koffie zitten drinken. Ik had een heerlijke cake gebakken, en die lieten we ons goed smaken. Tonny heeft een paar dagen vrij van zijn werk, dus hebben we een beetje het vakantiegevoel, en dat voor begin oktober. Het voel gewoon een beetje als een cadeautje.

Als de bezoek weg is willen Danielle en ik toch graag even naar Schijndel. Daar is een grote winkel die al een kerstmarkt heeft. Voor de kerst wil ik voor alle kinderen en voor Opa en Oma een kerstkrans maken, de

Rendiertjes voor de kransen heb ik al gemaakt, de krans voor Opa en Oma is al af.

De krans voor opa en oma

Maar voor de andere kransen heb ik nooit genoeg kerstballen.

Daarna even langs Rachel, ze woont in Schijndel dus daar kunnen we even uitblazen en gezellig een bak koffiedrinken dat vindt ze leuk, ze vraagt al zo vaak of we een keer koffie komen drinken. En dan Daarna weer naar huis. Tonny zegt doe maar! Ik ben toch thuis. Maar ik denk dat we nooit op tijd thuis zijn voor het eten. Tonny loopt naar de koelkast trekt hem open en zegt. “Kijk daar er staat nog een prak van gisteren en voor Bart ligt er nog een grote pizza in de vriezer, er staat nog een groot pak vla, en er staat nog een groot stuk van die heerlijk eigen gebakken cake van jou, jammie, nou vanavond is die op hoor, zegt hij lachend. Nee wij komen niet om van de honger. Gaan jullie maar lekker met z'n tweeën. Het is nu nog lekker weer, en vergeet niet op de terug weg ergens een hapje te eten.

Het is een graad of 17 en er staat een windje, dus besluiten we wel een winterjas aan te doen anders word je wel heel snel koud op de scooter. Ik instaleer snel mijn mobiel in de telefoonhouder op het stuur en zet google Maps aan voor de route. Tonny houdt de poortdeur open, nog een snelle kus, helmen op, rij voorzichtig he roept Tonny, altijd weet je toch en ik geef nog een handkus terug. Tot straks! En Danielle en ik rijden weg. Tegen Danielle zeg ik “genieten hoor het kon wel eens de laatste tourrit van het jaar zijn”

In Schijndel aangekomen, kijken we onze ogen uit, het een nog mooier dan het andere, en het een nog duurder

dan het andere. Niet alles he, grap ik naar Danielle dan gaan we zo failliet. We nemen kerst ballen, poppetjes en slingers mee ook voor de kerstboom vast. Dan ziet Danielle een mooie broek, ah mam! Oh nee hoor, geen puppy ogen he. Oké de broek beland ook in het wagentje. Ook nog een stoffer en blik want die is thuis ook kapot, en kluijjes voor de hond mogen we natuurlijk ook niet vergeten dus ook die belanden in verschillende smaken in het wagentje. Na een gepeperde rekening bij de kassa te hebben betaald staan we weer buiten.

Bij de scooter zet ik google Maps weer aan en rijden we naar Rachel. Bij Rachel kletsen we honderd uit en drinken we koffie. Het is 16.00 uur geweest als ik zeg kom we moeten echt gaan. Ik wil wel een klein beetje op tijd thuis zijn. En in de avond wordt het snel een stuk kouder. We nemen afscheid, een grote knuffel tot snel weer lieverd, ik zet google Maps weer aan en start de scooter. Rij voorzichtig mam! Ik hou van jullie! Roept Rachel ons na. Wij houden ook van jouw moppieroep ik over mijn schouder terug. Nog even een duimpje omhoog en dan rijden weer.

Ik ben nog geen 5 minuten aan het rijden als Danielle op mijn schouder tikt, stop is mam. Ik zoek een parkeer plekje en sta stil, zegt het is, ik heb honger mam, en pap zei dat we ergens een hapje mochten gaan eten, ja ik heb eigenlijk ook wel trek. We hebben alleen ontbijt gehad en een dik plak van die heerlijk eigen gebakken

cake bij de koffie. Weet je ik ga niet hier in Schijndel eten, we rijden naar Oss en daar zoeken we een lekker tentje op. Dan zijn we bijna thuis, en hoeven we na het eten niet zo ver meer te rijden, oké. Danielle vindt het ook een goed plan. Dus rijden we verder. Het is inmiddels al aardig druk op de weg aan het worden dus de snelheid van de scooter laat ik wat zakken.

Ik rijd veel en ik rijd ver op mijn scooter Oss – Utrecht, of Oss – Duitsland. Om maar wat te noemen. Danielle en ik houden van toeren en mooie ritten maken, maar in de spits rijden heb ik altijd een hekel aan gehad het is druk je moet ogen voor achter en opzij hebben en je kan niet lekker ontspannen rijden.

Ik ben blij dat ik de borden Heesch weer zie. We komen achter Heesch binnenrijden, he he bijna thuis. Als we langs de Mac Donalds rijden roept Danielle ah mam de Mac! Ik stop even en lach, Nee! Niet de Mac, getver. We rijden even door tot Oss daar zit een heerlijk restaurantje waar we lekker kunnen zitten en een goede bediening. Ja oké, doen we dat, en we rijden weer door. Intussen is Danielle met Rachel aan het Appen.

Als ik voor het laatste stoplicht in Heesch naar Oss sta, zie ik dat op de Cereslaan allemaal vrachtwagens geparkeerd staan, een Godver! Kan ik niet onderdrukken. Wat is er vraagt Danielle, kijk voor je zeg ik. Danielle kijkt over mijn schouder, en kijkt naar de vrachtwagens waar ik naar wijs. Dat is mooi kut, zegt Danielle, voorzichtig hoor mam, natuurlijk schatje zeg ik, ik zal heel rustig rijden. Als het stoplicht groen is steek ik snel over, dan laat ik het gas volledig los, en sta ik even stil.

Langzaam rijden zeg ik nog een keer hardop tegen mezelf, stel je voor dat er een kind of een hond tussen weg springt of mijn grootste nachtmerrie dat er een vrachtwagen gaat rijden! Ik ga iets meer links rijden, om overzicht proberen te krijgen. De vrachtwagens mogen hier eigenlijk niet parkeren, wel aan de overkant van de weg. Het is veel te smal voor een vrachtwagen en een auto. Ik weet dat er straks ook een inrit voor auto's is. Ik voel me een beetje als een kat in het nauw, ik kan geen

kant op. Ik rijd nog maar net 15 km, mijn gedachten gaan wel razendsnel. In de voorste vrachtwagen kan ik meteen in de cabine kijken, er zit niemand in, die blijft dus wel staan. Een zucht pff daar zijn we aan voorbij. De vrachtwagens staan met de opleggers tegen elkaar. Veel langzamer kan ik niet rijden dan vallen we om, dus voorzichtig met ongeveer 15 km rijd ik door. Ik probeer uit alle macht overzicht te krijgen. Maar ik zie helemaal niks!

Dan van uit het niets, een klap! En dan is het stil. Ik lig op de grond. Als ik mijn ogen opendoen zie ik niks, is de vizier van mijn helm is beslagen? Het is en blijft akelig stil. Ik doe mijn ogen weer dicht. Wat is er gebeurd? Ik ben gedesoriënteerd en ik probeer na te denken. Wat is er gebeurd, dan realiseer ik me dat we moeten zijn aangereden. Maar die wie door wat, ik heb geen auto gezien. Het is zo stil. Dan hoor ik Danielle huilen, een soort van opluchting gaat door me heen dat ik haar hoor. Danielle blijft huilen en gillen, "Mama, Mama, Mamaaaaaa!" Zachtjes zeg ik tegen haar, we zijn aangereden, er komt zo hulp. Ik hoor haar snikken ja! Ik doe mijn ogen weer open, ik zie nog steeds niks. Mijn vizier van mijn helm moet beslagen zijn. Ik begin te roepen of iemand de vizier open kan doen. Maar ik hoor niks er komt niemand. Is er dan niemand? Gaat er door me heen, liggen we hier alleen. Ik voel niks helemaal niks en ik ben bang, paniek begint het van me over te nemen. Weer begin ik te roepen dat iemand de vizier van mijn

helm open moet doen, Gelukkig nu wel een reactie. Mijn vizier wordt opengedaan, zo beter? Hoor ik een vrouwenstem zeggen. Zacht zeg ik ja, nu de vizier van mijn helm open staat, zie ik mijn arm liggen, ik probeer uit alle macht mijn arm naar me toe te trekken. Het lukt niet. Ik probeer mijn vingers te bewegen, lukt ook niet. Ik voel ook nog steeds geen pijn. Weer Paniek! Ben ik verlamd? Wat is er met me aan de hand, ik voel ook geen pijn. Dan probeer ik mijn hoofd op te tillen, dat lukt een klein stukje. Ik lig op mijn buik, mijn rechterarm ligt onder me dat geeft een beetje een zeurend gevoel hoog in mijn buik mijn ribben doen ook een beetje zeer, mijn linkerarm ligt naast me die kan ik nog steeds niet bewegen, ook heb ik nog steeds geen pijn, weer de paniek, zit mijn arm nog wel aan mijn lijf vast, ik ben bang. Dan hoor ik Danielle huilen dat ze pijn in haar rug en been heeft. En ik hoor iemand zeggen dat er een ambulance aankomt. Ik probeer Danielle te troosten door te zeggen dat er hulp aankomt, we zullen samen wel even naar het ziekenhuis gebracht worden. Dan hoor ik iemand vragen of ze kunnen bellen. Ja! Roept Danielle, Papa! Danielle krijgt mijn telefoon in haar handen, deze was door iemand opgepakt. Mijn telefoon was door de val uit de telefoonhouder geschoten. Danielle drukt de sneltoets Tonny in. "Hoi schatje zeg het is" Tonny zag in zijn mobiel mijn nummer, hij dacht dat ik belde. Maar Papaaa! Is wat hij hoorde En Danielle begint hartverscheurend te huilen. Hij schrok zich werkelijk

wezenloos. De telefoon wordt door iemand overgenomen. Deze man zegt tegen Tonny, uw dochter en vrouw hebben een ongelukje gehad, waarop een ander zegt dit is geen ongelukje hoor, dit is echt heel serieus een groot ongeluk.

Als bij Tonny de telefoon gaat is Bart ook net thuis, hij staat zich in de badkamer op te frissen hij zou bij vrienden gaan eten. Papa gaat weg naar ons en zegt tegen Bart, "je moet even niet weggaan, Mama en Danielle hebben een ongeluk gehad. Ik laat zo snel mogelijk wat weten. Maar je moet nu niet weggaan, en zorg dat je in hemelsnaam bereikbaar bent en blijft. Bart staat half naakt in de badkamer, tijd om vragen te stellen is er niet de voordeur viel al dicht met een klap! Bart voelt een golf van misselijkheid door zich heen gaan. Hij kleedt zich aan, gaat in de tuin zitten steekt een sigaret op en probeert op zijn mobiel iets te vinden over een ongeluk. Hij kan alleen de melding zien van een ongeval met letsel, meer vindt hij niet. Honger heeft hij niet meer, hij belt zijn vrienden op dat hij niet komt. Er zat niks anders op dan nog een sigaret opsteken en wachten op een telefoontje van zijn vader.

Dan na veel proberen, kan ik mijn arm ineens toch bewegen, ik trek mijn arm naar me toe en wil mijn helm

afdoen, het lukt me niet. Omdat ik op mijn buik lig ik wil me omdraaien, maar de pijn die razendsnel door mijn lijf is beginnen te jagen is niet te houden. Ik kan alleen maar gillen. Er wil iemand proberen te helpen, maar er wordt gezegd dat ze niet aan ons mogen komen en dat ze ons moeten laten liggen. Gaat het mama hoor ik Danielle geschrokken vragen, ja gaat maar mijn been doet zeer, meer niet, ik probeer me uit alle macht groot en sterk te houden voor haar, dat ze zelf niet verder in paniek schiet. Ik hoor een vrouwenstem, ze zegt half in het Nederlands half in het Engels dat er een ambulance aankomt. Ik hoor hoe ze met Danielle begint te praten, Danielle wordt rustiger, de vrouw praat zachtjes. Ik probeer me op hun gesprek te concentreren ik probeer te horen wat ze zegt, en probeer niet aan de pijn te denken. Ik leg mijn hoofd wat verder zijwaarts. Ik voel me moe worden. Ik probeer zo ontspannen mogelijk te gaan liggen. Dan voel ik hoe mijn linkerbeen over mijn rechterbeen ligt, ik til mijn linkerbeen op om hem vervolgens op straat te leggen. Ik heb het gevoel dat mijn rechterbeen niet goed ligt en wil deze anders neer leggen. Maar als ik mijn been probeer te bewegen. De pijn die ik op dat moment voelde was met geen pen te beschrijven. Ik moest alle zeilen bijzetten om niet flauw te vallen van de pijn. Ik besluit niks meer te doen en heel stil te blijven liggen. In de verte hoor in de sirenes van de ambulance. Zacht vraag ik aan Danielle of ze de sirenes ook hoort, Ja zegt ze, er is bijna hulp lieverd nog even

volhouden zeg ik haar. Ik deed mijn ogen dicht in de hoop dat de pijn wat zou zakken. Dan hoor ik de ambulance arts is met Danielle bezig, ik voel hoe Danielle tegen me aankomt ik gil het weer uit, de ambulance arts buigt zich over me heen. We moeten eerst uw dochter weghalen voordat we bij u kunnen komen en u helpen. Er is al om een tweede ambulance gevraagd die is onderweg.

Danielle gilt MAMA! Ik wil bij mama blijven. Ik zeg rustig maar we gaan samen naar het ziekenhuis ik zie je zo daar. Ik sluit mijn ogen weer en weet dat er zo hulp is. Tonny is inmiddels ook gearriveerd. Hij ziet ons liggen, het eerste wat door hem heen gaat is dat ik dood ben. Hij schrok zich wezenloos. Een agent loopt naar Tonny toe en vraagt wie hij is, Tonny zegt ik ben de vader van haar en hij wijst naar Danielle, en ik ben de man van haar, en hij wijst mijn kant uit. Hij is blij dat hij mij hoort gillen, gelukkig niet dood dus, hij loopt naar me toe, ik